

трѣбва да слушаме на словото Божие. Наистина ние можемъ да научимъ що-годѣ за нея, като глѣдаме умирането на ближнитѣ си; вждаме я какъ тя бързо дохожда и заминува, виждаме болѣжкитѣ, тжгитѣ, охканіята на онзи, който са готви за смъртъ; знаеме какъ тя ни грабва непадѣйно отъ срѣдата на животѣтъ ни тжзи недѣля здрави, читави, весели, а на другата блѣдни, студени и бездушни мъртавци лѣжжтъ на носило и са занасятъ въ тъмниятъ гробъ; други сме виждали изведнжжъ грабнати и прѣнесени у вѣчността. Колко сж вѣрно казани думитѣ, какво човѣкѣтъ е като цвѣте, кое заранъ цѣхва, а вечеръ са покосява или изсѣхва! и това не е за единъ, не е за двама. Това е за сички, за сички които сж са родили: другитѣ злини не сж дадени еднакво за сичкитѣ равно; нѣ смъртъта, това голѣмо зло, ще постигне сжкого. Смъртъта още сама по себѣ си е страшна: грозниятъ образъ на умрелиятъ, изгниването на тѣлото, студений гробъ, червеятъ който ни чака, сичко, сичко това растреперва сжки живѣ човѣкъ, като помисли за себе си. Нѣ това братя, не е толкова страшно. Страхѣтъ, що кара умрѣлиятъ да трѣперне неговий грѣхъ и бждуцето наказание на страшния сждѣ. За това нека са увѣримъ, че другитѣ заповѣди Божий ние можемъ да прѣстъпимъ, нѣ тая непрѣменно, щемъ не щемъ, ще я изпълнимъ. Незнаемъ кога, незнаемъ какъ, нѣ непрѣменно ще умрѣмъ: младо, старо, богатъ, сиромасхъ — сички равно; нѣ не сме били приготвени, тя не